

Des del cap fins al cor

JOSÉ ANTONIO
AGUADO

UN pot moure's per la vida des del cor o des del cap. Dos prismes molt diferents per viure. Asun Noales (Elx, 1971) ens va demostrar amb el seu espectacle "Da capo", aquest cap de setmana, que tots dos punts de vista poden donar-se la mà i dialogar sobre un escenari pur, net com un full en blanc. A la ballarina i el seu coreògraf Gustavo Ramírez no els tremola el pols a l'hora d'abordar les coses una i altra vegada des del principi, com si d'una partitura musical es tractés que t'obliga a tornar al principi, a la capçalera i deixar els peus per al final d'una companyia demolidora.

Al Centre Cultural de Terrassa vam poder veure moltes trobades molt emocionals sota l'imperi del color blanc i ho fa des d'un quadre com a mínim sorprenent, molta bellesa i plasticitat amb certs tocs de moviments que deixen l'espectador corprès. Amb la maquinària dels cossos blancs com a teló de fons negre i grans espais, la peça està oberta per indagar en la llibertat de l'espai.

Set ballarins, entre ells la pròpia Asun Noales, estableixen "un tour de force" d'autèntic virtuosisme del moviment. Sens dubte, una

obra intel·ligent, de gran plasticitat pictòrica, on el full en blanc s'omple d'imatges plàstiques i notes musicals plenes d'imaginació. "Da capo" és un d'aquests fenòmens de la dansa que fomenten l'afició a les arts escèniques.

**"Da capo"
és un treball
de recerca
harmoniós,
clàssic en el
millor sentit
de la paraula,
és a dir, viu**

Acostumats a moure'ns per la passió, una cosa tan dels pobles de la Mediterrània, Asun Noales ens proposa el cap, el pensament com a guia o far per sortejar les cruïlles més complexes de la vida. De la seva pròpia existència i de la del seu coreògraf neix una peça complexa on la pròpia experiència ens llança a una lluita entre la llum i el coneixement i les tenebres i les ombres. Les metàfores que arriben senzilles i directes a l'espectador ens poden fer pensar en les nostres pròpies vides, en les nostres pròpies trajectòries vitals, on el record es desperta amb el clip d'un moviment exercitat per un ballarí ple de farina o la trobada d'uns cossos formant una pinya, una família.

Guiar-nos per la senda del cap o del cor, per la senda del blanc o del negre, són les cruïlles a què ens sotmet aquesta ballarina madura en ple coneixement del seu art, sensible, exhibint una bellesa en el plantejament de les seves creacions a joc amb els seus moviments, tan depurada que ens segresta el pas del temps. "Da capo" és un treball de recerca harmoniós, clàssic en el millor sentit de la paraula, és a dir, viu, perquè un clàssic és algú que roman viu malgrat el pas del temps.

Asun Noales, veloç i captivadora com els ballarins de la seva companyia, demana ser vista d'una sola asseguda, hi ha molt pocs ballarins amb aquest domini del cos capaços de sorprendre'ns i commoure'ns, és a dir d'anar directament del cap al cor.